

Αθωνική

ΙΣΧ
ΜΗΚΑ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2014 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 224

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ὁ ΛΕΠΡΟΣ, ὁ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Πενήντα χρόνια συμπληρώθηκαν από την κοίμησι του Ὁσίου πατρός μας Νικηφόρου τοῦ Λεπρού τοῦ Θαυματουργοῦ. Ἦταν 4 Ἰανουαρίου τοῦ 1964, ἡμέρα Σάββατο, ὅταν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Στά πενήντα χρόνια πού πέρασαν, ὁ Ἅγιος ἔκανε πληθώρα θαυμάτων. Κάποια ἀπό αὐτά θά σᾶς παρουσιάσουμε ὅλο τόν χρόνο μέσα ἀπό τήν στήλη αὐτή.

1964 - 2014

Στίς 16 Φεβρουαρίου τοῦ 2006, ἀφοῦ ἔκανα τήν πρωϊνή μου προσευχή, χαιρέτησα τόν Ἅγιο μου, Παππούλη Νικηφόρο, καί ξεκίνησα γιά τήν ἐργασία μου. Ἀφοῦ ἀνοιξα τό κατάστημά μου, σκέφθηκα νά πάω στό κομμωτήριο νά κόψω τά μαλλιά μου. Ἐκεῖ μέ παίρνει στό τηλέφωνο ἡ υπάλληλός μου καί μου λέει νά ἐπιστρέψω, γιατί εἶχε πάει τό ΣΔΟΕ. Μέ βρεγμένα μαλλιά ὅπως ἤμουν φεύγω ἀπό τό κομμωτήριο γιά νά εἶμαι παρούσα στόν ἔλεγχο. Οἱ υπάλληλοι τοῦ ΣΔΟΕ, ἄνθρωποι τυπικοί, "λεπτολόγοι", καθυστεροῦσαν ἀρκετά. Ἐγώ ἄρχισα νά κρυώνω. Κρύωνα πολύ.

Τήν ἡμέρα ἐκείνη εἶχε, ὅπως λέμε, "ἥλιο μέ δόντια". Ἄρχισα νά μὴν νοιώθω πολύ καλά. Μέ ὅλη τήν δύναμι τῆς ψυχῆς μου λέω στόν Παππούλη μου: "Ἄγιε Νικηφόρε, ἔλα ἐδῶ". Ἐκείνη ἀκριβῶς τήν στιγμή οἱ υπάλληλοι τοῦ ΣΔΟΕ σηκώθηκαν καί ἐτομασθήκαν νά φύγουν. "Ἐμεῖς τελειώσαμε τόν ἔλεγχο", εἶπαν καί, ἀφοῦ μᾶς χαιρέτησαν, ἔφυγαν. Γιά ἓνα λεπτό ἔμεινα ἀκίνητη, γιατί αὐτό ἦταν γιά μένα ἓνα θαῦμα. Ἐτρεξα μέσα καί ἔβαλα κάτι ζεστό καί συνήλθα ἀρκετά. Τίς στιγμές πού κρύωνα ἐνοιώθα ἄσχημα. Ζαλιζόμουν. Παρεκάλεσα τόν Παππούλη νά μέ βοηθήσει κι ἐκεῖνος μέ προστάτεψε. Ὁ πατήρ Νικηφόρος εἶναι γιά μένα ἓνας μέγανος Ἅγιος.

(Μαρτυρία Χαράς Γαλανάκη - Ηράκλειο Κρήτης).

Ἡ μητέρα μου, μία ἡμέρα, καθώς ἦταν μέσα στό σπίτι της, ἐνοιωσε μία ἰσχυρή εὐωδία νά πλημμυρίζη τόν χώρο. Ἀρχικά, τῆς φάνηκε σάν κάποιος νά θυμιάζη τό σπίτι της μ' ἓνα ὑπέροχο θυμιάμα. Ἄρχισε νά ψάχνη τούς χώρους τοῦ σπιτιοῦ της, νά δῆ ἀπό πού ἐρχόταν αὐτή ἡ θεσπέσια εὐωδία. Στή συνέχεια, ἀνοίγει τίς πόρτες καί τά παράθυρα, γιά νά διαπιστώσῃ ἂν ἡ εὐωδία αὐτή ἐρχόταν ἀπ' ἐξω ἀπό τό σπίτι. Δέν βρῆκε ὅμως τίποτε. Κάποια στιγμή, κατευθύνθηκε σ' ἓνα συγκεκριμένο σημεῖο τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου εἶχε τό βιβλίο τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου καί, τότε, ἐνοιωσε πολύ ἔντονα τήν εὐωδία νά τήν πλημμυρίζη.

Ἀυτό τό ἐνοιωσε τρεῖς φορές. Τότε ἄρχισε νά κάνη τόν σταυρό της καί νά ἀσπάζεται τόν Ἅγιο καί νά τόν εὐχαριστῆ πού τήν ἐπισκέφθηκε ἐκείνη τήν ἡμέρα, γιά νά τήν παρηγορήσει καί νά τήν ἐνισχύσει σέ κάποιες δυσκολίες, πού ἀντιμετώπιζε ἐκείνη τήν ἐποχή.

(Μαρτυρία Μαρίας Βαλουγεώργη - Θεσσαλονίκη)

✘ Οἱ ἀλήθειες τοῦ Θεοῦ, ὅπως τίς ἔχει πει ἀπό τήν ἀρχή, αὐτές εἶναι. Δέν υπάρχουν ἄλλες ἀλήθειες, νέες.

✘ Ἡ ἀληθινή ταπεινωσι φέρνει τήν ἐλπίδα καί τήν ἐργασία τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀληθινή ἀγάπη μᾶς ἐμπνέει νά κάνομε θυσίες χάριν τοῦ πλησίον. Μέ τήν ταπεινωσι

καί τήν ἀγάπη, ἡ χριστιανική ζωὴ εἶναι εὐχάριστη καί εὐκόλη.

† Γέρων Πορφύριος

✘ Ἐνα κυπαρισσάκι, πού μόλις φύτρωσε, τό τραβᾶς εὐκόλα καί τό ξερριζώνεις, ἐνῶ γιά ἓνα πού ἔχει ἓναν χρόνο ζωῆς, πρέπει νά ζοριστῆς, τραβώντας το μέ δύναμι. Αὐτό πού ἔχει κλείσει κάποια χρόνια ζωῆς, θά χρειαστῆς κασμά γιά νά τό ξερριζώσεις. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τά πάθη: Ὅσο πῖο γρήγορα τό ἀποφασίσῃς νά τά "ξερριζώσῃς", τόσο καλύτερα θά εἶναι, γιατί ὁ κόπος, πού θά χρειαστῆ νά καταβάλῃς, θά εἶναι μικρότερος.

✘ Ὅταν κάποιος στενοχωρῆται γιατί ὑποφέρει γιά τούς ἄλλους, πονᾶ τούς ἄλλους, κάνει τά δικά τους προβλήματα δικά του, τότε αὐτός ἔχει μισθό μάρτυρος.

† Γέρων Παῖσιος

✘ Μὴν ἀφήνετε τα πράγματα τοῦ κόσμου νά σκορπίζουν τόν νοῦ σας. Συγκεντρώστε ὅλη τήν προσοχή σας, ἀφιερῶστε ὅλη τήν ἐνέργειά σας σέ μία ζωὴ, πού ν' ἀνταποκρίνεται στό πνεῦμα τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

✘ Ὁ κόσμος πού μᾶς περιβάλλει ζεῖ σήμερα περισσότερο δυναμικά παρά ἄλλοτε. Ἄλλα ὅσο πῖο πολλή κίνησι ὑπάρχει στόν κόσμο, τόσο πῖο δύσκολο γίνεται νά φυλάξομε χριστιανική συνειδησι. Στίς θύελλες τῆς ἐποχῆς μας ἀρμόζει πάντοτε νά γρηγοροῦμε.

† Γέρων Σωφρόνιος

✘ Νά ἐλέγγῃς ἐσύ ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό σου γιά τά σφάλματά σου καί νά μὴν περιμένῃς τούς ἄλλους νά σέ ἐλέγξουν.

✘ Μετά τήν ἐξομολόγησι χρειάζεται ἡ φιλότιμη ἀναγνώρισι. Νά νοιώθῃς ὅπως αὐτός πού τοῦ χαρίζεται ἓνα χρέος πού ἔχει καί, ἀπό φιλότιμο, αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνη πρὸς τόν εὐεργέτη του.

† Γέρων Βιτάλιος

Ο γερο-Χαραλάμπης έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του με την νοσταλγία της χαμένης του πατρίδας. Σκεπτόταν συνέχεια τό όμορφο χωριό του, κοντά στην Προύσσα, και τή μάτια του βούρκωναν. Μ' αυτόν τόν καημό έφυγε από τήν ζωή. Συχνά έπαιρνε στην άγκαλιά του τόν έγγονό του τόν Μπάμπη και τού μιλούσε γιά τό χωριό του. Τού περιέγραφε πώς ήταν ή εκκλησία, τό σχολείο όπου έμαθε τά πρώτα του γράμματα, τήν πλατεία όπου έπαιζε. Μέ μεγάλη λεπτομέρεια τού περιέγραφε τό σπίτι πού γεννήθηκε, παντρεύθηκε, απέκτησε τά παιδιά του. Ο Μπάμπης μεγάλωσε και σπούδασε στην Αθήνα. Πάντα, όμως, θυμόταν τόν παππού του. Καί όταν κάποια ήμέρα πληροφορήθηκε πώς ένα ταξιδιωτικό πρακτορείο είχε οργανώσει έκδρομή στά μέρη της Προύσσας, θεώρησε χρέος του νά επισκεφθή αυτόν τόν τόπο, στην μνήμη τού παππού του.

Δυνατή συγκίνηση κατάλαβε τόν Μπάμπη, όταν βρέθηκε στό χωριό τού παππού του. Είδε πρώτα τήν εκκλησία, μόνο πού τώρα ήταν τζαμί. Πλησίασε στό καφεενεδάκι τού παππού του... ήταν κλειστό. Καί ή πλατεία έντελώς παραμελημένη. Κι έφτασε μπροστά στό σπίτι.

Μέ τρεμάμενο χέρι έσπρωξε τήν αϊλόπορτα. Στά σκαλοπάτια καθόταν ένα γεροντάκι. Σηκώθηκε μόλις τόν είδε.

- Έλα, παιδί μου, τί θέλεις; τόν ρώτησε.

Μέ τίς λίγες τουρκικές λέξεις, πού είχε μάθει ο Μπάμπης από τόν παππού του, προσπάθησε νά τού δώση νά καταλάβη πώς είχε έρθει από τήν Ελλάδα γιά νά γνωρίση τό χωριό τού παππού του. Σάν τ' άκουσε ο γέρος πινάχτηκε έπάνω. "Απλωσε τά χέρια και τόν έσφιξε στην άγκαλιά του...

- Καλώς ώρισες, τού είπτε ελληνικά. Τό ηξερα πώς θά έρθης και σε περίμενα.

Ο Μπάμπης τόν κοίταξε σαστισμένος. Τόν έπιασε εκείνος από τό χέρι και τόν ώδήγησε σ' ένα μικρό δωμάτιο, στό έσωτερικό τού σπιτιού. Τόν έβαλε νά καθίση στην μοναδική καρέκλα. Σκούπισε ένα δάκρυ, πού κύλησε στό πρόσωπό του, και συνέχισε.

- Γεννήθηκα σ' ένα όμορφο χωριουδάκι της Μακεδονίας. Οι γονείς μου ήταν Μωαμεθανοί και στό επάγγελμα αγρότες. Έγώ ήμουν τό μικρότερο παιδί της οικογένειας. Όταν οι άλλοι έλειπαν όλη τήν ήμέρα στά κτήματα, εγώ έμενα στό σπίτι τού φίλου μου τού Νικολάκη. Πολλές φορές κοιμόμουν κιόλας εκεί. Ήταν καλοί άνθρωποι και πιστοί χριστιανοί. Εκκλησιάζονταν συχνά τό βράδυ, όλη ή οικογένεια. Γονάτιζαν και προσεύχονταν μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, όπου έκαιγε συνέχεια τό καντήλι, και δίπλα τό θυμιατήρι, πού σκορπούσε σ' όλο τό σπίτι ευωδία. Όλα αυτά έμένα μ' έκαναν νά νοιώθω δέος. Πολλές φορές γονάτιζα κι εγώ μαζί τους και μιλούσα μέ τήν Παναγία σάν νά μιλούσα μέ τήν μάνα μου. Η ψυχή μου τότε γέμιζε γαλήνη.

Κάποια ήμέρα ή οικογένεια τού Νικολάκη πήγανε σ' ένα ξωκλήσι, πού πανηγύριζε. Μέ πήραν κι έμένα μαζί τους. Παρακολούθησα τήν Θεία Λειτουργία και, όταν είδα τούς πιστούς νά προχωρούν προς τήν Ώραία Πύλη γιά νά μεταλάβουν, άκολούθησα κι εγώ.

Ο πατέρας τού φίλου μου μέ συγκράτησε. "Οχι εσύ, παιδί μου", μου είπτε χαμηλόφωνα. "Δεν μπορείς νά μεταλάβεις γιατί είσαι άβάπτιστος". Τόν κοίταξα μέ παράπονο. "Τότε νά βαπτιστώ", τού απάντησα.

Λίγο άργότερα ο κυρ-Δημήτρης μου έξήγησε πώς ανήκουμε σε διαφορετικές θρησκείες και πώς οι γονείς μου δεν θά μου έπείτρεπαν νά βαπτιστώ. Θά μπορούσα όμως νά τό κάνω όταν ενηλικιώνόμουν και άν εξακολουθούσα νά έχω τόν ίδιο πόθο.

Μία αληθινή ιστορία

Κι εγώ περίμενα τήν πολυπόθητη εκείνη ήμέρα και συνέχιζα νά προσεύχωμαι στην Παναγία. Δυστυχώς, όμως,

δέν πρόλαβα νά πραγματοποιήσω τήν μεγάλη μου επιθυμία. Πρίν ακόμα ενηλικιωθώ, έγινε ή ανταλλαγή τών πληθυσμών. Μέ πήραν οι γονείς μου και μέ έφεραν σε τούτο εδώ τό χωριό. Ήταν νύχτα και δέν μπόρεσα νά αποχαιρετήσω τόν φίλο μου και τήν αγαπημένη μου εκείνη οικογένεια. Αυτό μου στοίχισε πολύ. Μία δύο φορές θέλησα νά φύγω από τό σπίτι. Οι γονείς μου αναγκάστηκαν νά μέ κλειδώσουν σε τούτο εδώ τό δωμάτιο, και εδώ συνέχισα νά μένω όλα αυτά τά χρόνια.

Ένα βράδυ, πάνω στην άπελπισία μου, γονάτισα, όπως έκανε ή οικογένεια τού Νικολάκη, και, μέ δάκρυα στά μάτια, παρακάλεσα τήν Παναγία νά μέ βοηθήση νά γυρίσω πίσω. Καί, ξαφνικά, ένιωσα μία υπέροχη ευωδία νά πλημμυρίζη τό δωμάτιο. Τό θεώρησα σάν απάντησι της Παναγίας στην προσευχή μου. Τήν ίδια ευωδία τήν νοιώθω ακόμα μέχρι σήμερα, όταν προσεύχομαι τό βράδυ.

Άργότερα, άρχισα ν' άκούω κάποια έλαφρά κτυπήματα κάτω από τό κρεβάτι πού κοιμόμουν. Έναν όλόκληρο χρόνο δέν μπορούσα νά καταλάβω τί συνέβαινε, ούτε όμως τολμούσα νά τό πω σε κάποιον.

Βρήκα τήν ευκαιρία μία ήμέρα, πού όλη μου ή οικογένεια είχε πάει σ' έναν γάμο στό διπλανό χωριό, κι έψαξα μέ πολλή προσοχή στό σημείο εκείνο. Πρόσεξα πώς κάποια σανίδια δεν έφάρμοζαν τελείως. Τά ανασηκώσα μ' ένα αι-χηρό αντικείμενο. Είδα από κάτω ένα μεταλλικό κουτί.

"Σίγουρα θά είναι κάποιος κρυμμένος θησαυρός", σκέφθηκα.

Ρίγος μέ κατέλαβε όταν τό άνοιξα. Μέσα υπήρχε μία όλόχρυση εικόνα της Παναγίας, ένα καντήλι και ένα θυμιατήρι, πού ευωδίαζαν.

Σκέφθηκα πώς οι άνθρωποι, πού έφυγαν απ' αυτό τό σπίτι, έκρυψαν τόν πολύτιμο θησαυρό τους, γιά νά μήν πέση σε βέβηλα χέρια.

Τό ίδιο σκέφθηκα νά κάνω κι εγώ. Νά φυλάξω τήν εικόνα, μέχρι νά βρεθ ή κάποιος από τήν οικογένεια, στόν οποίο θά μπορούσα νά τήν παραδώσω. Κι αυτό ήταν τό αίτημά μου, όταν προσευχόμουν κάθε βράδυ στην Παναγία.

Πέρασαν χρόνια από τότε. Οι γονείς μου έφυγαν από τήν ζωή. Τ' άδελφια μου παντρεύτηκαν κι έκαναν τό δικό τους σπιτικό. Έγώ έμεινα εδώ μόνο. Φύλαγα τήν εικόνα της Παναγίας. Δεν θέλησα νά παντρευτώ, ούτε νά μπή γυναίκα στό σπίτι μου. Οι συγγενείς και συγχωριανοί μου μέ θεωρούσαν άλλοπαρμένο και δέν μέ πλησίαζαν. Αυτό μέ βόλευε, γιατί δέν μ' ένοχλούσαν. Είχα πάντα τήν Παναγία, πού μέ προστάτευε.

Τελευταία, οι δυνάμεις μου άρχισαν νά μέ εγκαταλείπουν. *"Μην αφήσεις, Παναγία μου, νά πεθάνω, πρίν παραδώσω σε χέρια σίγουρα τήν εικόνα σου"*, προσευχόμουν συνέχεια. Καί φές τό βράδυ πήρα τήν απάντησι της. Η ευωδία σταμάτησε. Μιά δροσερή αύρα απλώθηκε στην ψυχή μου. Έβγαλα τήν εικόνα από τό κουτί και μου φάνηκε πώς ή Παναγία μου χαμογέλασε. *"Κάποιον θά στείλη σήμερα νά τήν πάρη"*, σκέφθηκα και κάθησα από τό πρώι στό σκαλοπάτι νά περιμένω. Τώρα πιά μπορώ νά κλείσω τά μάτια μου ήσυχος.

Συγκινημένος ο Μπάμπης πήρε τό ιερό κεμήλιο από τά χέρια τού γέροντα. Μετά έσκυψε και φίλησε τό χέρι του κι ένιωσε σάν νά φιλούσε τό χέρι τού παππού του. Τόν ευχαρίστησε μέ όλη του τήν καρδιά. Αποχαιρετίστηκαν δακρυσμένοι.

Πρίν φύγη ο Μπάμπης, ο γέροντας τού έδωσε ένα σακκουλάκι. *"Πάρτο, παιδί μου"*, τού είπτε. *"Έχει χάμα από τόν κήπο τού παππού σου. Βάλτο στόν τάφο του νά αναπαυθ ή ψυχή του"*.

ο φύλακας

της ΠΑΝΑΓΙΑΣ μας

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΕΝΑ ΓΕΡΑΚΙ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ

Μιά χρονιά, τήν Κυριακή του Τυφλου, ο Γέροντας Παΐσιος ήταν άρρωστος, εξαντλημένος και νηστικός. Βγήκε στην αυλή του λίγο στενοχωρημένος, γιατί δεν είχε τίποτε να φάει.

Καθώς κοιτούσε προς την θάλασσα, είδε να ύπώνεται στον ουρανό ένα μεγάλο πουλί, σαν γεράκι ή αετός, πού κρατούσε στα νύχια του ένα μεγάλο ψάρι. Παρακολουθώντας το, διεπίστωσε ότι έρχόταν προς τό μέρος του. Πρά-

γματι, όταν έφθασε πάνω από τό κελλί του Γέροντα, τό πουλί άφησε τό ψάρι από τό ράμφος του, κι εκείνο έπεσε μπροστά στα πόδια του.

Ο Γερο-Παΐσιος ύψωσε στα χέρια του στον ουρανό και άφου προσευχήθηκε μέ εύγνωμοσύνη στον Κύριο, μαγείρεψε τό ψάρι και τό έφαγε.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΟΔΗΓΟΣ

Ένας νεαρός και εύσεβής άρχοντας τής Γεωργίας, ο Ευάγγριος, βγήκε μία μέρα για κυνήγι μέ φίλους του. Περνώντας από τό Μγβίμε (στά γεωργιανά σημαίνει σπήλαιο) στάθηκε να ξαποστάση, ενώ οι σύντροφοί του ξεμάκρυναν. Ξαφνικά, βλέπει ένα περιστέρι να πετάη προς τήν βορεινή πλευρά τής χαράδρας, έχοντας στό ράμφος του ένα ψωμάκι και να χώνεται σέ μία σπηλιά. Σχεδόν άμέσως ξαναβγήκε, χωρίς τό ψωμί αυτή τή φορά, και χάθηκε.

Τό βράδυ, μετά τό κυνήγι, ο Ευάγγριος γύρισε σπίτι του συλλογισμένος. Έκείνο τό περιστέρι δεν έφευγε από τόν νοϋ του. Έτσι, τήν άλλη ήμέρα, κίνησε μόνος του για τόν ίδιο τόπο. Μέ έκπληξι είδε ξανά τό περιστέρι.

Όπως και τήν προηγούμενη ήμέρα, εκείνο μπήκε στην σπηλιά μέ τό ψωμάκι στό ράμφος και βγήκε χωρίς αυτό. Ο Ευάγγριος άποφάσισε τότε να μπη στην σπηλιά και τά έχασε, όταν αντίκρουσε έναν σκελετωμένο άνθρωπο, πού προσευχόταν γονατιστός, μέ τά χέρια ύψωμένα στον ουρανό. Ήταν ο Όσιος Σίω ο Σπηλαιώτης, πού άσκήτευε εκεί.

- Άνθρωπε του Θεου, τραύλισε ο Ευάγγριος, ποιός είσαι και τί κάνεις εδώ;

- Άνέσιος και έρημοπλάνος είμαι, άπάντησε ο Όσιος Σίω. Δοξολογώ τόν Κύριο, ελπίζοντας να βρω τό έλεός Του.

Ο Ευάγγριος κυριεύθηκε τότε από θείο έρωτα. Έπεσε στα πόδια του σπηλαιώτη και του ζήτησε να μείνη κοντά του.

- Άς είναι, άπάντησε εκείνος. Θα κάνης όμως πρώτα ό,τι σου πω. Τράβα για τό ποτάμι και, σαν φθάσης εκεί, χτύπησέ το μέ τουτο τό ραβδί. Τά νερά θα χωριστούν στα δύο για να περάσης. Θα πās στό σπίτι σου και, άφου μοιράσεις τήν περιουσία σου στους φτωχούς, θα πάρης τόν δρόμο τής επιστροφής. Όταν φθάσης στό ποτάμι, θα ξαναχτυπήσης τά νερά μέ τό ραβδί. Άν χωριστούν και σ' αφήσουν να περάσης, θα φανή πώς είναι θέλημα Θεου να μείνης κοντά μου. Άν όμως δεν συμβεί κάτι τέτοιο, τότε θα γυρίσης πίσω. Ο Ευάγγριος άκολούθησε τīs οδηγίες του Όσιου κατά γράμμα. Γύρισε σπίτι του, μοίρασε τήν περιουσία του στους φτωχούς και κίνησε πάλι βιαστικά για τό Μγβίμε. Τό περιστέρι τόν άκολουθοϋσε σ' όλη του τήν πορεία. Για ένα πράγμα μόνο άνησυχούσε ο Ευάγγριος: μήπως τό ποτάμι δεν του άνοιγε δρόμο. Μά ο Θεός τόν είξε ήδη συμπεριλάβει στην χορεία των εκλεκτών του. Τά νερά παραμέρισαν και τόν άφησαν να περάση έλεύθερα.

Σέ λίγο έβαζε μετάνοια στον Όσιο Σίω.

- Έκανα ό,τι μου είπες και τώρα σου παραδίδω τό ραβδί και τόν εαυτό μου.

Άπό τότε τό περιστέρι δεν ξαναφάνηκε.

Σίμωνος Μοναχου

Απο
το
γεροντικό

ο πολύτιμος

ΑΡΓΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ο Άββας Άμμου, νέος κι αρχάριος άκόμη μοναχός, πήγε να συμβουλευθη τόν Όσιο Ποιμένα.

- Όταν έρχεται κάποιος από τούς αδελφούς στό κελλί μου ή εγώ πηγαίνω στό δικό του για δουλειά, άποφεύγουμε τīs συζητήσεις, από φόβο μή πέσωμε σ' άργολογία, του είπε.

- Καλά κάνετε, άποκρίθηκε ο Γέρον. Η νεότης έχει ανάγκη από πολλή προσοχή.

- Τί έκαναν οι Πατέρες σέ τέτοια περίπτωση; ζήτησε να μάθη ο Άμμου.

- Έκείνοι, παιδί μου, ούτε στό στόμα ούτε στην καρδιά είχαν τίποτε περιττό, για να συζητήσουν. Έτσι δεν είχαν φόβο να πέσουν σ' άργολογία.

- Όταν βρεθώ στην ανάγκη να κουβεντιάσω μέ κάποιον, ρώτησε πάλι ο νέος, τί είναι καλύτερα να πω; Λόγια τής Γραφής ή των Πατέρων;

- Άν δεν μπορείς να σωπάσης - πράγμα όρθωτερο για τούς νέους - προτίμησε τούς λόγους των Πατέρων, πού είναι πιό πρακτικοί, άποκρίθηκε ο Όσιος. Τά λόγια τής Γραφής ούτε εύκολα, ούτε άντιληπτά είναι από τούς πολλούς.

✠

Κάποιος αδελφός παρεκάλεσε τόν Όσιο Ποιμένα να του εξηγήση ποιός είναι ο άργός λόγος, για τον όποιο θα άπολογηθούμε στον Κριτή.

- Κάθε συζητησι, πού άφορα μόνο τά γήινα, εξήγησε ο Γέροντας, καταντά άργός λόγος. Όταν κουβεντιάζης για τήν σωτηρία τής ψυχής, δεν άργολογείς. Άλλά κι από τουτο προτιμότερη είναι ή σιωπή. Πόσες φορές, κουβεντιάζοντας για ώφέλιμα πράγματα, δεν ξεγλιστρά ή γλώσσα μας και στα βλαβερά.

✠

Ο άνθρωπος, πού άποφεύγει τīs πολλές κουβέντες, έλεγε ο Όσιος Ποιμήν, μοιάζει μέ ώριμο σταφύλι, γεμάτο γλυκό χυμό· ο πολυλογάς, μέ άγουριδα. ■

Αθωνικά

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

ΤΟ ΚΤΗΜΑ

ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ Αγίου

Μιλούσε κάποτε ο Γερο-Βησσαρίων, από την Ίερά Μονή Διονυσίου του Αγίου Όρους, για τό πώς τιμωρούνται όσοι άδικοϋν, βλάπτουν ή κλέβουν τίς Ίερές Μονές. Καί διηγήθηκε τίς παρακάτω ιστορίες:

- Βρήκα κάποτε τόν μεπελά μου μ' ένα γιδοβοσκό από τόν Πολύγυρο, τόν Θεοδόση Ζ. Αύτός ό κύριος δέν μέ λογάριαζε καθόλου, άν ήμουν οικονόμος του μετοχιού* ή όχι. Κάθε λίγο έφερνε τά γίδια του μέσα στό μετόχι. Ζημιές στά γεννήματα, ζημιές στίς έλιές.

“Βρέ Θεοδόση, έλα στά καλά σου”, του έλεγα. “Πολλές ζημιές μου κάνεις”.

Αύτός τίποτε! Έκανε τόν κουφό κι άλλοτε γελοϋσε, άλλοτε μέ άπειλοϋσε. Τί νά κάνω; Ήμουν ολομόναχος και έφθασα σχεδόν μέχρις άπελπισίας. Του λεω μία ήμέρα: “Αφοϋ δέν μέ λογαριάζεις, νά τό βρής από τόν Άγιο”.

Δέν πέρασε πολϋς καιρός και πέφτει ασθένεια στά γίδια του, και άρχισαν νά ψοφοϋν κάθε ήμέρα από ένα ή δύο. Αύτός ακόμα δέν είχε καταλάβει τίποτε.

Είχε σ' ένα σεντούκι τρία χάρτινα χιλιάρικα και πώς κατάφεραν οί ποντικοί και του τό τρύπησαν, του πήραν τά τρία χιλιάρικα και τά πήγαν στην φωλιά τους. Τά δύο άπ' αυτά τά κατέκοψαν σέ μικρά κομματάκια, και τό τρίτο τό έκοψαν σέ τρία κομμάτια, αλλά πρόλαβε τό ψευτομπάλωσε και δέν τό έχασε τελείως.

Ύστερα άπ' αυτά άρρώστησαν ή γυναίκα του και τά παιδιά του, ενϋ από τά χωράφια του καμμία σοδειά δέν μάζεϋε. Ήλθε ό άνθρωπος νά χάση τά μυαλά του από τίς πολλές δυστυχίες που τόν βρήκαν.

Μία ήμέρα, λοιπόν, έμφανίζεται στον μϋλο καταλυτημένος και ταπεινωμένος. Μόνο που δέν εκλαιγε. “Όταν τόν είδα σ' αυτά τά χάλια (είχα μάθει και τίς ζημιές που τόν βρήκαν), του είπα: “Έ, Θεοδόση, τί γίνεται;”

Τότε ό φτωχός, μ' ένα βαθύ άναστεναγμό, μου είπε: “Άμάν, βρέ καλόγερε, τί Άγιος είναι αύτός, που έχεις έδω; Μέ άφάνισε”. “Έ”, του λέγω κι εγώ, “θυμάσαι που σου έλεγα νά

μήν μου κάνης ζημιές και σύ μέ περιέπαιζες; Νομίζεις ότι είναι δικό μου τό κτήμα; Του Αγίου είναι”.

Τότε ό Θεοδόσης, μέ την μεταμέλεια ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του, μου είπε: “Άδελφέ μου, νά μέ συγχωρήσης. Άλλη φορά σου υπόσχομαι νά μή σ' ενοχλήσω”.

Στενοχωρήθηκα που τόν είδα σ' αυτά τά χάλια και του άπάντησα: “Ό Θεός νά σέ συγχωρήση. Πήγαινε και στην εκκλησία νά ζητήσης συχώρησι από τόν Άγιο, νά βάλης τρεις μετάνοιες και έλα έδω νά σέ κεράσω κι ένα καφεδάκι”.

Έτσι κι έγινε. Μετά άπ' αυτό τό περιστατικό ό Θεοδόσης κι εγώ γίναμε φίλοι. Έρχόταν και άλεθε στον μϋλο μ' όλο τό συγγενολόι του και ούτε πλέον τόλμησε νά μέ ξαναπειράξη.

✂

- Μία ήμέρα παρουσιάσθηκε μπροστά μου κάποιος χωρικός, όνόματι Ίωάννης, μ' ένα ζωο φορτωμένο δύο τουλούμια λάδι, περίπου 80 όκάδες, και τό αφιέρωσε στό μετόχι.

Κατάπληκτος για την δωρεά αύτή, ρώτησα νά μάθω για ποιό λόγο έκανε μία τέτοια κίνησι. Τότε ό χωρικός Ίωάννης μου διηγήθηκε τ' άκόλουθα: “Ό πατέρας μου, γέροντα, πέθανε πριν από ένα μήνα. Και είναι τώρα τρεις φορές, που όταν βραδυάζη κι έτοιμάζωμαι νά κοιμηθώ, έρχεται ή ψυχή του, σαν μία σκιά στην γωνία της όροφής του δωματίου, και μου φωνάζει: Παιδί μου, Γιάννη, νά γεμίσης δύο τουλούμια λάδι και νά τά δώσης στον Διονυσιάτη οικονόμο. Επίσης νά του δώσης κι εκείνο τό μεγάλο έλαιόδενδρο, που είναι στό σύνορό μας, διότι εγώ βρήκα εύκαιρία και τό πήρα και τό έχομε δικό μας, ενϋ άνήκει στό μετόχι. Αύτά νά κάνης, παιδί μου, όπως σου λέγω, για νά βρή άνεσι ή ψυχή μου, διότι πολϋ βασανίζομαι γι' αύτην την κλοπή”.

Άκούγοντάς αύτά, θαύμασα και συγκινήθηκα. Παρέλαβα τό λάδι και δόξασα τόν Θεό!

* Τό μετόχι είναι μοναστηριακό κτήμα, τό όποίο βρίσκεται μακριά από την Μονή στην όποία ύπάγεται. Έπιστατεί και τό φροντίζει ό οικονόμος.

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

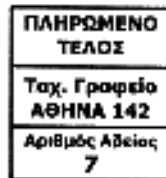
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Ύπεϋθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με